

χάκ, ὁ πατήρ της, ἀρχηγὸς τῶν Ματαχέτων, ἐπεφύλαττε διὰ τὸν ἀνδρείοτερον ἀρχηγὸν τῆς φυλῆς του.

Ἡ νεανίαι ἦτο ὑπερήφανος καὶ σοβαρά, εὐθυτενὴς δ' ὡς κέδρος. Ὅτε ἐκάθητο, μεγαλοπρεπὴς ὡς βασίλισσα, πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς της ἐγεσθαισας ξυλίνης οἰκίας, ἔμενεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ὑπὸ φύλλων φοινίκος ψάθης, ἐνῶ νεαροὶ αἰχμαλῶται τῶν ἐχθρικών φυλῶν ἐκίνουν περὶ αὐτὴν ῥιπίδια ἐκ πτερῶν.

Παῖδες, νεανίαι, ἄνδρες ὄριμοι καὶ γέροντες, ἀντιπαρερχόμενοι ἐνώπιον αὐτῆς, προσέκλινον, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ παρατηρήσωσιν αὐτήν, ἀλλὰ, θέτοντες τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καὶ τὴν ἑτέραν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των.

Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἤθελε προσενέγκει τὸ δαίμα τούτου τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Κομφὴν. Ἐλαφὸν ἢ ἤθελε τολμήσει νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς! Ὁ αἰθυσιαζέτο εἰς τὸν φοβερὸν θεὸν Μαλούκ, τὸ ἐπτακέφαλον τέρας, τὸ ἰστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου, ἐπὶ τῆς διὰ τὰς θυσίας ὠρισμένης τραπέζης.

Ἡ Κομφὴν. Ἐλαφὸς, λοιπόν, ἦτο ἀληθὴς βασίλισσα.

ΙΘ'

Βαθὺς ποταμὸς, δυνάμενος νὰ ἐκληφθῇ, ἔνεκα τοῦ ἡρέμου καὶ βραδέως ῥοῦ αὐτοῦ, ὡς χειροποίητος διώρυξ, ῥέει ἐν μέσῳ στενῆς κοιλάδος, τῆς ὁποίας κατέχει σχεδὸν ὅλον τὸ πλάτος, περίπου κεκρυμμένος ὑπὸ βράχους, τοὺς ὁποίους, ὡς ὑπὸ θόλον, καλύπτουσιν αἱ κλιματίτιδες, καὶ διπλῇ σειρᾷ πλατάνων.

Οὗτος ὁ ποταμὸς ἐχρησίμευεν ὡς ὁδὸς εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἐγγὺς λειμῶνας διευθυνόμενα ἰνδικὰ μονόξυλα καὶ ἐχώριζε τὰς ὑπὸ δύο ἐχθρικών φυλῶν κατεχομένας χώρας.

Ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ὅρους, ἡγείροντο αἱ καλύβαι τῶν Ματαχέτων· ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ ὅρους αἱ τῶν Ἀναπᾶς. Ἄλλοτε, αἱ δύο αὗται φυλαὶ ἦσαν φίλαι, ἀλλὰ, ἀρχηγὸς τινος τῶν Ἀναπᾶς, ἀπαγαγόντος ποτὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ματαχέτων, ἡ διχόνοια ἐνεφίλοχώρησε μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν· μολονότι δὲ πολλὰ ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ συμβάντος ἐκείνου, ἀφοῦ οὐδ' οἱ πρεσβύτεροι ἐνεθυμοῦντο αὐτό, τὸ μῖσος τῶν φυλῶν εἶχε μάλιστα αὐξηθῇ, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου.

Κ'

Ἡ εὐρεῖς, εἶπον πρὸς τὸν σκελετόν, ὅτι ἡ Εὐρώπη πράττει ἀδικήμα, μὴ εἰσάγουσα εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας τὰ εὐεργετήματα τοῦ πολιτισμοῦ;

Ἡ Εὐρώπη ἔχει πολλὰ νὰ πράξῃ δι' αὐτήν· θὰ ἦτο ἀρεστὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ πολιτισθῇ ἡ ἰδίᾳ ἀντὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐκπολιτίσῃ ἄλλους. Αἱ! πιστεύεις, ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν δεκατὴν ἐνάτην ἐ-

κατονταετηρίδα, δὲν διαπράττονται βαρβαρότητες; Τί λέγεις; Ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇς, σοὶ δεῖκνύω εἰς τοὺς Παρισίους, τὰς νεώτερας ταύτας Ἀθήνας, τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ, ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἀγρίων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐν συγκρίσει οἱ Ἀπάχαι εἶναι ἄνθρωποι εὐ ἡγμένοι.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ καταστήσω γνωστὴν τὴν εὐρωπαϊκὴν βαρβαρότητα, οὐχὶ τὴν τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ τὴν τοῦ κοινωνικοῦ σώματος;

Οὐδέποτε εἶδες πυγμαχοῦντας εἰς τὸ Λονδίον; Χωρὶς δὲ νὰ ἐξέλθῃς τῆς Μαδρίτης, δὲν παρευρίσκεσθαι τὴν παρελθούσαν δευτέραν εἰς τὰς ταυρομαχίας; Καθεύχῃς ποτὲ εἰς τὰς σκοτεινὰς εἰρκπᾶς; Διετέλεσας πτωχὸς καὶ ἡναγκασμένος ν' ἀπαζῇς διὰ τῆς ἐργασίας σου; Οὐδέποτε ἤκουσας τὰς σφαίρας τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν καρβινῶν συριζούσας εἰς τὰς ὁδοὺς; Τυφλέ, ὅστις δὲν βλέπει, ὅτι ἡ βαρβαρότης εἶναι συσσωματωμένη μετὰ τῶν ἡθῶν, τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ τρόπου ἡμῶν τοῦ κρίνειν καὶ αἰσθάνεσθαι!

Νὰ ἐκπολιτίσωμεν τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τοῦ Νέου Κόσμου!

Νὰ κομίσωμεν τὰς ἀγαθὰς ἢ κακὰς ἐξελξεις ἡμῶν εἰς τὰς ἀτέμονας ἐρημίας, τὰς ὑπὸ ἀπεράντων δασῶν προστατευόμενας καὶ βατὰς ὑπὸ μόνον τῶν θηρίων καὶ τῶν οὐχ ἦττον αὐτῶν ἀγρίων Ἰνδῶν!

Εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ποταμοὶ ἀπέχουσι τὰ μέγιστα ἀλλήλων, ἄμμου δὲ κινητὰ ὄρη διαδέχονται ἀλλήλα ὑπὸ πυριφλεγῆ ἡλίου!

Ὅποια χώρα θὰ ἠδύνατο νὰ συντηρήσῃ ἀρκούντως πολυάριθμον στρατὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοιαύτης ἐπιχειρήσεως; Πρὸ παντὸς δὲ τίνι τρόπῳ θὰ κατωρθοῦτο νὰ οἰκισθῶσιν αἱ ἀχανεῖς ἐκτάσεις, ὥστε νὰ κατασταθῇ ἀδύνατος ἡ ὀπισθεν δάσους, λειμῶνος ἢ ποταμοῦ ὑπαρξίς τῶν Ἰνδῶν;

Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς εἰσῆγαγεν εἰς ἐκεῖνας τὰς χώρας ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ· τὸ πυρεθόλον καὶ τὴν πυρίτιδα!

ΚΑ'

Λοιπόν, οἱ Ἀναπᾶς καὶ οἱ Ματαχέτοι ἦσαν δύο φυλαὶ ἐχθραὶ, δύο κλάδοι τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ ἢ μᾶλλον εἰς κορμὸς, διηρημένος εἰς δύο μέλη, μὴ συγκρατούμενα πλέον εἰμὴ διὰ τῆς σεσηπυίας ρίζης, τοῦ μίσους, μίσους πεπταλαιωμένου, τὸ ὅποιον ἐξ οὐδετέρου τῶν μερῶν ἐσκέπτοντο νὰ μετριάζωσιν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μᾶλλον νύκτα, οἱ Ἀναπᾶς, διελθόντες σιωπηλῶς τὸν ποταμὸν ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν μονόξυλων των, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Ματαχέτων.

Μετὰ δὲ μίαν στιγμὴν, ἡ μάχη εἶχε συναφθῇ.

Πάντοτε συνέβαιεν, ὅτι οἱ Ἀναπᾶς ἢ οἱ Ματαχέτοι, εἰσβολαῖς ἢ θύματά, ἀπεσύροντο, ἀπάγοντες ἢ ἐγκαταλείποντες αἰχμαλώτους.

Τοὺς αἰχμαλώτους μετέβαλλον εἰς δούλους, πλὴν τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους ἀδιακρίτως εἰς ἀμοτέρας τὰς φυλάς, ἐθυ-

σίαζον εἰς τὸν αἰμοδόρον θεὸν Μαλούκ. Οἱ νικηταὶ ἐπανηγύριζον τὴν νίκην, καταβιβάζοντες τὰ θύματά των δημοσίως. Κρανία δὲ τινὰ ἐκόσμου καὶ τὸν βωμὸν τοῦ εἰδώλου κόμει καὶ νέων ἡρτηντο ἀπὸ τῶν τειχημάτων τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου τῆς νικητρίας φυλῆς.

[Ἐπὶ συνέλξει.]

Δ**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὁ Σχικῶ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς σελήνης, διέκρινεν, ὅτι τὸ παράθυρον ἐβλέπε πρὸς τὸ κοιμητήριον τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖον ἐληγεν εἰς τὴν ὁδὸν Βορδέλ. Ἡνέφξε, λοιπόν, καὶ διεσκέλιζε τὸ παράθυρον, ἀνακύρας δὲ τὴν κλιμακὰ πρὸς ἐκὺτόν μετὰ τῆς δεξιότητος καὶ τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν σχεδὸν πάντοτε προσδίδει ἡ χαρὰ ἢ ὁ φόβος, ἐξήγαγεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ κοιμητήριον, ἐστήριξεν ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ κατήλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Μετὰ τοῦτο, ἐκρυψε τὴν κλιμακὰ ἐντὸς φράκτης θάμνων, διωλίσθησεν ἀπὸ τάφου εἰς τάφον μέχρι τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν περιτειχίσματος, τὸν ὁποῖον ὑπερέβη, οὐχὶ ὅμως χωρὶς νὰ κρημνίσῃ λίθους τινὰς αὐτοῦ, οἵτινες ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ Σχικῶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως, διότι εἶχεν ἐξέλθει μετὰ τινὰς μόνον ἀμύχας ἐκτὸς τῆς σφηκοφυλαῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαίξε τὴν ζωὴν του.

Ἐπειτα δὲ διευθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰκκώδου καὶ δὲν ἐσταμάτησεν εἰμὴ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κέρατος τῆς Ἀρθουρίας, τοῦ ὁποίου τὴν θύραν ἐκρούσεν ἀνευ δισταγμοῦ.

Ὁ κύρ Κλαύδιος Βονομέτος ἠνέφξεν αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκεν, ὅτι πᾶσα ἐνόχλησις πληρώνεται καὶ ὑπελόγιζε πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἐκτάκτων ἢ ἐπὶ τῶν τακτικῶν εἰσοδημάτων.

Ἀνεγνώρισε τὸν Σχικῶ μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα, μολονότι οὗτος εἶχεν ἐξέλθει ἐνδεδυμένος ὡς ἱππότης καὶ ἐπέστρεψεν ὡς μοναχός.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, εὐγενὴ μου, εἶπε, καλῶς ὤρισατε.

— Καὶ ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον ἓν σκαῦδον.

Ἐγκάρδιον μεδίαιμα ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ξενοδόχου, ὅστις, προχωρήσας πρὸς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον, ὥθησε τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ εἶπεν: Ἰδετε.

Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἐρεγγχεν ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σχικῶ εἶχεν ἀφήσει αὐτόν.

— Διὰ βολὴ! σεβαστέ μοι φίλε, εἶπεν ὁ Γασκόνος, θὰ κατελήφθῃς ὑπὸ δαιμονίου ἐφί-
αλτου.

ΚΑ

Πῶς ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ ὠδοιπόρουν καὶ συνηγήθησαν μετὰ συνοδοιπόρου.

Τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν, καθ' ἣν περίπου ὦραν ὁ ἀδελφὸς Γορρανφλότος ἀφυνίξετο πεσιτετυλιγμένος ἐντὸς τοῦ ῥάβδου του, ἐὰν ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης ἐβιάδιζεν ἐπὶ τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἀγγέρον ὁδοῦ ἤθελε συναντήσῃ, μεταξὺ τῆς Σάρτρης καὶ τῆς Νογάντης, δύο ἵππεῖς, ἕνα ἐπαπρίδην μετὰ τοῦ ἀκούλουτου του, τῶν ὁποίων οἱ ἵπποι ὠδεύον πλησίον ἀλλήλων.

Οἱ ἵππεῖς ἐκεῖνοι εἶχον φθάσει, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς προτεραίας, ἐγγὺς τῆς Σάρτρης ἐπὶ σφριγώντων ἵππων, τῶν ὁποίων ὁ ἕτερος ἐξέπνευσεν ἐκ τοῦ κόπου ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς μητροπόλεως. Παρετήρηθη δ' ὅτι εἰσῆλθον ἐντὸς ξενοδοχείου, διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ οὐοῦ ἐξῆλθον, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, εἰς τὴν ἐτι γυμνὴν, ἀλλὰ κοσμουμένην ὑπὸ τῶν προδρόμων τοῦ ἔαρος χρωματισμῶν, πεδιάδα, ἐπιβαίνοντες νέων ἵππων καὶ φέροντες ἐπὶ τῶν παρειῶν τὴν ὑπὸ τοῦ καταποθέντος θερμοῦ οἴνου προσδιδωμένην χροίαν.

Ὅτε ἐξῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἐπλησίασε τὸν ἕτερον με ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Ἀγαπητὴ μοι σύζυγε, ἀσπάσθητί με ἀνέτως, διότι, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, οὐδὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν.

Τότε, ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ, διότι ἐκεῖνη ἦτο, ἀνοίξασα τὸν περιβάλλοντα αὐτὴν χονδρὸν μανδύαν καὶ κλίνασα ἐπιχαρίτως, ἐστήριξεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ νέου καὶ, βυθίζουσα τὸ βλέμμα τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔδωκεν αὐτῷ τὸ πυθούμενον φίλημα.

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν, ἀφίππευσαν εἰς τι μικρὸν ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου Κουρβίλλης, κειμένου εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τῆς Σάρτρης, τὸ ὁποῖον, ἕνεκα τοῦ μεμονωμένου τῆς θέσεώς του, τῶν διπλῶν θυρῶν του καὶ ἐτέρων πλείστων πλεονεκτημάτων, παρείχε τοῖς νεκροῖς σύζυγοις πᾶσαν ἀσφάλειαν.

Ἐκεῖ παρέμεινον ὁλόκληρον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, μυστηριωδῶς κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ μικροῦ δωματίου των, ἀφοῦ, ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας κοπώσεώς των, παρήγγειλον τῷ ξενόδοχῳ νὰ μὴ ταραξῇ αὐτοὺς μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τῆς ἐπιούσης, ἢ παραγγελία τῶν ὁποίων ἐξετελέσθη ἀκριβῶς.

Ἐπανευρίσκομεν, λοιπόν, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σαῖν-Λύκ ἐπὶ τῆς μεταξὺ Σάρτρης καὶ Νογάντης ὁδοῦ, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Κουρβίλλης ἀναχώρησίν των.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, οἱ ἡμέτεροι ὁδοιπόροι ἦσαν ἡσυχώτεροι τῆς προτεραίας, ἐπομένως δὲν ὠδοιπόρουν ὡς φυγάδες ἢ ἐρασταί, ἀλλ' ὡς μαθηταί, αἵτινες, ἀνὰ πᾶσαν στήθεσιν, ἀνακόπτουσι τὸν δρόμον των, ὅπως ἀστεϊσθῶσιν ἢ θαυμάσῳ τὴν φύσιν.

— Διάβω! ἀνεφώνησεν αἰφνὴς ὁ Σαῖν

Λύκ, πόσον εἶναι εὐχάριστος ἡ ἐλευθερία! Ὑπῆρξας ποτὲ ἐλευθερὰ, Ἰωάννα;

— Ἐγώ, ἀπεκρίθη αὐτὴ μετ' ἐκφράσεως χαρᾶς, ποτέ; τώρα πρώτην φορὰν, λαμβάνω ὅσον θέλω ἀέρα καὶ δρόμον· ὁ πατήρ μου ἦτο φιλοπόπτος καὶ ἡ μήτηρ μου ἠρέσκετο νὰ αἰκουρῇ, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἐξηρχόμην ἀνευ τῆς παιδαγωγοῦ, δύο θαλαμηπόλων καὶ ἐνὸς θεράποντος, ὥστε δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἔτρεξα ἐπὶ τοῦ χόρτου, μετὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ὅτε ἀνεσκίρτων εἰς τὰ ἐκτεταμένα δάση τοῦ Μεριδὸρ μετὰ τῆς ἀγαθῆς μου Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν προῦκαλουν εἰς τὸν δρόμον καὶ μετὰ τῆς ὁποίας ἐτρέχουμεν μεταξὺ τῶν θάμνων μέχρις οὗ ἐχάνομεν τὰ ἴχνη ἀλλήλων. Τότε, ἐσταματῶμεν ἐντρομοὶ εἰς τὸν θόρυβον ἐλάφου ἢ δορκάδος, ἐξορμώσης τῆς κρύπτης τῆς. Σὺ ὅμως, φίλτατε Σαῖν-Λύκ, αὐτὸς ἦσο ἐλεύθερος τοῦλάχιστον.

— Ἐγὼ ἐλεύθερος;

— Βεβαίως, εἰς ἀνὴρ...

— Ἀ μαλιστα! οὐδέποτε. Ἀνατραφεὶς παρὰ τῷ δουκὶ τῆς Ἀνδεγαυίας, ὁδηγηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Πολωνίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς Παρισίους, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς ἐθιμοτυπίας νὰ μὴ ἐγκαταλείπω αὐτὸν καὶ καταδιωκόμενος, ἅμα ὡς ἀπεμακρυνόμην, ὑπὸ τῆς παραπονητικῆς φωνῆς του, δι' ἧς ἀκαταπαύστως μ' ἐκάλει λέγων :

«Σαῖν-Λύκ, φίλε μου, ἀνιῶ· ἐλθέ ν' ἀνιῶς μαζὺ μου,» ἐννοεῖς πόσον ὑπῆρξα ἐλεύθερος. Ἐπειτα, ὁ συνθλίβων τὸν στόμαχόν μου στηθόδεσμος, τὸ ἐκδέρων τὸν τραχήλόν μου περιλαίμιον, ἢ διὰ κόμμεος οὐλῆς καθισταμένη κόμη μου, μεθ' ἧς ἀνεμιγνύετο ἡ ὑγρασία καὶ ὁ κονιορτὸς καὶ τὸ διὰ καρφιδῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου προσκεκολλημένον σκούφωμα! ὦ! ὄχι, ὄχι, ἀγαθὴ μου Ἰωάννα, νομίζω ὅτι ὑπῆρξα ὀλιγώτερον σοῦ ἐλεύθερος. Ἐνεκὰ τούτου, ἐπωφελοῦμαι, ὡς βλέπεις, τῆς σημερινῆς ἐλευθερίας μου. Εὐλογητὸς ὁ θεός! Ὅσοτον ἀγαθὸν εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ πῶς τὴν στερεῖται τις, ἐνῶ δύναται ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτῆς;

— Ἐὰν ὅμως συλληφθῶμεν, Σαῖν-Λύκ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ρίψασα ἀνήσυχον βλέμμα περὶ ἑαυτήν, ἐὰν καθειρχθῶμεν εἰς τὴν Βασιλίαν;

— Ἐὰν καθειρχθῶμεν ὁμοῦ, μικρὰ μου Ἰωάννα, τὸ δυστύχημα θὰ εἶναι ἥττον ἐπαχθές μοι φαίνεται, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τῆς χθὲς ἐμεῖναμεν ἐγκεκλεισμένοι ὡς πολιτικοὶ κατὰδικοὶ καὶ ὁμοῦ δὲν ἠνωχλήθημεν πολὺ.

— Σαῖν-Λύκ, μὴ εἶδαι τόσον αἰσιόδοξος, εἶπεν ἡ Ἰωάννα με μειδίαμα πληρῆς πονηρίας καὶ φαιδρότητος· ἐὰν μᾶς συλλαβῶσι, πιστεύω, ὅτι δὲν θέλουσι φυλακίσει ἡμᾶς ὁμοῦ.

— Τότε, ἂς κρυθῶμεν καλῶς, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ὡ! ἔσο ἡσυχός, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα ὡς πρὸς τοῦτο, δὲν ὑπάρχει φόβος, διότι θὰ κρυθῶμεν καλῶς ἐὰν ἐγίνωσκες τὸ Μεριδὸρ καὶ τὰς μεγάλας δρυς αὐτοῦ,

αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς στήλας ναοῦ, ἔχοντος θόλον τὸν οὐρανόν, τὰς ὑπὸ θάμνων κεκαλυμμένας ἀτελευτήτους ἐκτάσεις του καὶ τὰ βραδυκίνητα ποτάμια του, τὰ ὁποῖα τὸ μὲν θέρος ῥέουσιν ὑπὸ σκοτεινᾶς ἐκ χλόης γεφύρας, τὸ δὲ φθινόπωρον ὑπὸ παχέα στρώματα ξηρῶν φύλων πρὸς τοῖς, τὰς ἐκτεταμένας λίμνας, τοὺς σιτοφόρους ἀγρούς, τοὺς ἀνθάνας, τοὺς ἀτέρμονας λειμῶνας καὶ τοὺς πυργίσκους, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφίπτανται πλῆθος περιστερῶν ὡς αἱ μέλισσαι ἐκ κυψέλης, ὑπὲρ πάντα δὲ ταῦτα τὴν βασιλισσάν τοῦ μικροῦ ἐκείνου βασιλείου, τὴν γόησσαν τῶν κήπων ἐκείνων τῆς Ἀρμίδας, τὴν ὠραίαν, ἀγαθὴν καὶ ἀπαράμιλλον Ἀρτεμίν, καρδίαν ἐξ ἀδάμαντος ἐντὸς χρυσοῦ περιβλήματος, τὴν ὁποίαν θ' ἀγαπήσῃς, Σαῖν-Λύκ, δὲν θὰ ἐφοβεῖτο, ὅτι δὲν θὰ κρυθῶμεν καλῶς.

— Τὴν Ἀρτεμίν ἤδη ἀγαπῶ, ἀφοῦ ἡγάπησε σέ.

— Ὡ! εἶμαι βεβαιότατη, ὅτι εἰσέτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι θέλει ἐξακολουθήσῃ ἀγαπῶσά με. Ἡ Ἀρτεμὶς δὲν μεταβάλλει ἐξ ἰδιοτροπίας τὰς φιλίας τῆς. Φαντάζεσαι τὸν εὐδαίμονα βίον, τὸν ὁποῖον θέλομεν διέλθει εἰς ἐκείνην τὴν φωλεὰν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς χλόης, τὴν ὁποίαν προσεγγίζει τὸ ἔαρ νὰ ζωογονήσῃ; Ἡ Ἀρτεμὶς διοικεῖ τὴν οἰκίαν, ἐπομένως δυνάμεθα νὰ διαμένωμεν ἐκεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις εἶναι γηραιὸς συναγωνιστὴς τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α'. Ἐὰν ὅμως μάθῃ, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐκεῖ, θέλομεν συμβιβασθῇ μετ' αὐτοῦ ἀφίοντες αὐτὸν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Ἀρτεμὶς εἶναι ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου νεανὶς καὶ ὅτι ὁ Φραγκίσκος Α' ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος στρατηγός.

— Ἡ εἰκὼν σου εἶναι θελκτικὴ, ἀλλὰ προβλέπω μεγάλας ἐριδας.

— Μεταξὺ τίνων;

— Μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ὡς πρὸς τί; ὡς πρὸς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον Α';

— Ὅχι. Τῷ ἀφίνω τὸν μεγαλύτερον στρατηγόν του ὡς πρὸς τὴν ὠραιότεραν νεάνίδα τοῦ κόσμου.

— Ἐγὼ δὲν σημαίνω πλέον, ἀφοῦ εἶμαι σύζυγός σου.

— Ἀ! ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Φαντάζεσαι τὸν βίον ἡμῶν ἐκεῖ; θὰ περιπλέομεν τὰς λίμνας ἐπὶ ἐλαφροῦ μονοξύλου, θὰ θηρεύωμεν τὰς δορκάδας ἐπὶ σφριγώντων ἵππων εἰς τὰ ἐκτεταμένα δάση, ἐνῶ ὁ γέρον βαρύνος, ἀγνοῶν ὅτι ξενιζόμεθα παρ' αὐτῷ καὶ ἀκούων μακρόθεν τὰς ὑλακὰς τῶν κύνων, θὰ λέγει: Ἀρτεμὶς, ἀκούσον, δὲν σοὶ φαίνεται, ὅτι θηρεύουσιν εἰς τὰ δάση ἡμῶν;

— Καὶ ἡ Ἀρτεμὶς θ' ἀποκρίνεται: ἂς θηρεύωσι, καλέ μου πάτερ.

— Ἀς σπεύσωμεν, Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἐπιθυμῶ νὰ ἤμην ἤδη εἰς Μεριδὸρ.

Δμλ.

[Ἐπὶ συνείκη].